

נוף צפון הארץ (צילום: אבנר הופשטיין)

העקורים

הקול שלי מייצג את תושבי הצפון שחיים כעת תחת אש או אלה שנעקרו מביתם. שורשינו נטועים שם, ליבנו נשאר שם כאשר אנו מביטים מרחוק בבתי החרבים, בשדות השרופים, במטעים הקמלים.

דליה עמוס

(באדיבות המצלמת)

ושם התקבצנו, סטודנטים מיישובי הגליל והגולן – קבוצה קטנה שכל אחד מאיתה עושה היום חיל. הזדמנויות כאלה חשובות מעין כמותן לתושבי הפריפריה – בחינוך והשכלה, בריאות, כלכלה, חקלאות ותרבות – לצערי, חלקן עדיין לא בנמצא. ב-7 באוקטובר השתלבה המציאות המשותפת האישית והמקצועית שלי, בין הצורך להוציא את ילדיי במהירות האפשרית מקו הגבול מחשש לכיבוש היישוב ובמקביל להפעיל את מערך החירום של מרכזי החוסן כדי לתת מענה לתושבים. כך, בזמן מנוסה, עם תיק ובגדי קיץ אחדים בתוכו (מי חשב באותו רגע שלא נוכל לשוב לביתנו חודשים ארוכים), הפעלנו את קווי הסיוע הרגשיים, יצרנו קשר עם הרשויות, שפתחו את החמ"לים, והתחלנו לבצע את כל הפעולות שנערכנו לקראתן בשנים האחרונות.

ש מי דליה עמוס, אני תושבת מטולה ואמא לשלושה ילדים, עומר עידן ועמית, אנחנו מפונים מביתנו האהוב כבר שבעה חודשים וללא אופק חזרה לצפון. בתפקידי אני מנהלת אזרית של שני מרכזי החוסן בקו העימות הצפוני לחצי מיליון איש, בהפעלת מרכז משאבים מיסודו של פרופ' מולי להד, מרכז שמתמחה כבר יותר מ-45 שנים במענים של חוסן, חירום וטראומה. כאשר ביקשתי ללמוד לתואר שני, האפשרויות שעמדו בפני היו באזור המרכז. כאמא שעובדת במשרה מלאה, זה לא היה ריאלי ונאלצתי להמתין. רק בגיל 46 נפתחה בפניי ההזדמנות ללמוד לתואר שני כאשר האוניברסיטה הפתוחה הציעה קבוצה ללימודי תואר בממשל ומדיניות ציבורית לשלטון המקומי ביסוד המעלה,

לבנות שם חיים טובים וראויים. זכות קיומה של מדינת ישראל מעוגן בגבולותיה. יישובי קו העימות, בצפון, בדרום, בבקעת הירדן, שומרים על כל אחד מאיתנו, מכם. הרגע הזה הוא רגע מרגש עבורי. עבור כולנו. אך אצלי הוא מהול ברגשות קשים, כואבים, מודאגים לשלום חיילינו בעזה ובגבול הצפון, לחזרתם של החטופים לחיק משפחותיהם, לעתיד המדינה.

בחרתי לסיים במילה "תקווה". כי תקוות גדולות נולדות מתוך קושי, מתוך רצון לשינוי, מתוך שאיפה לעתיד טוב יותר. אני בוחרת כל יום לקום עם תקווה ואמונה. בוגרים יקרים, השכלה פותחת הזדמנויות וידע הוא כוח, השתמשו בהזדמנות ובכוח לעשיית דברים טובים כדי להמשיך ולהצמיח את התקווה. ■

מתוך נאומה של דליה עמוס, בוגרת תואר שני בממשל ומדיניות ציבורית בטקס הענקת תארים, מאי 2024.

מאז, אנו מלווים את התושבים המפונים בכ-400 מלונות שפרושים מאילת ועד יסוד המעלה, עם עשרות רכזי חוסן שמסייעים להם לבנות את שגרת חייהם בתוך חדר במלון. אנו מספקים מענה נפשי במעל 40 מרכזי טיפול שהקמנו מצפון הארץ ועד דרומה עם מאות מטפלים, מסייעים באמצעות מוקד טיפולי מרחוק לאלפי אנשים בחודש, ומלווים את הרשויות והקהילה בהיערכות להתעצמות המלחמה בגזרה הצפונית.

כשאני עומדת כאן על הבמה, אני מייצגת לא רק את עצמי. הקול שלי מייצג את תושבי הצפון שחיים כעת תחת אש או אלה שנעקרו מבתם. שורשינו נטועים שם, ליבנו נשאר שם כאשר אנו פיזית פה מביטים מרחוק בבתים החרבים, בשדות השרופים, במטעים הקמלים.

את המילים האלה אני אומרת לא מתוך חולשה, אלא מתוך כוח וחוסן. מהכוח של מאות אלפי תושבים ששואפים לשוב לביתם בגבול הצפון והדרום בביטחון מלא ולהמשיך

למעלה: "ברוכים הבאים לקרית שמונה"; למטה: מטולה היום (צילום: אבנר הופשטיין)